

אור לארבעה עשר

מסורת הש"ס

(א) כִּרְמוֹתַי: עֲדֵי שֶׁ-
 מִיִּי, (ב) וְלֹחֶם, (ג) וּבְשֵׁם
 יְהוָה יִשְׁמְעוּ אֲזִינוֹתַי
 (ד) שְׁאֵרֵי הָעָם: יוֹמָא מִן:
 הָיָה מִן: (ה) בִּימֹת וּבְנֵה
 הָיָה נִעְלִימָה מִתְּפִלָּה
 מִתְּפִלָּה: (ו) וְלֹקֵן: אֶשֶׁר:
 (ז) אֲשֶׁת אֶתְּנֶה לָּךְ:
 יוֹמָהּ נָה: הָרִשִׁים מִתְּנֶה:
 בְּמֹת מִן: חֵן, בִּיבֹר יִבֶּה
 מִתְּנֶה קֵן: כִּדּוּדֵי כְּבוֹד
 מִתְּנֶה מִן: (ט) וְכִי כְּבוֹד
 הָיָה מִן: שְׁקִינִי לִמְנוּחָה
 וְלֹא יִהְיֶה שְׂבִיב אֶשֶׁר
 (י) וְעֵדֶיךָ: יִבְרָתֵי אֵל:
 יוֹמָהּ נָה: בְּיִמֹתַי יִבֶּה:
 כְּבוֹדֹתַי יִבֶּה: גִּישִׁי מִן:
 בְּיִמִּי אֶל: מִסֵּדֵי:
 מִתְּנֶה מִן: (יא) וְכִי מִן:
 (יב) וְכִי מִן: (יג) כִּרְמוֹתַי מִן:
 (יד) וְכִי מִן: (טו) וְכִי מִן:
 (טז) מִתְּנֶה מִן:

תורה אור השלם

1. ביום ובהם יאכל
 וממקרת והתורד דע יום
 השלישי באש ישרוק
 ויקרא ו י ט
 2. התורד מבושר חזק
 ביום השלישי באש
 ויקרא ו י ט
 3. מן הבהמה אשרוה
 ונמן הבהמה אשרוה
 סורה ונן העוף ונן
 אשר רמש על האדמה
 בראשית ו ח
 4. כי יזהר בקדש אשר
 יקדש סודו מן
 לילה וקצא אל מחוץ
 למחנה לא יבא אל תוך
 המחנה כי יזהר
 5. ולא ידעו כי שאל
 אמר מקדו הוא בלתי
 סודו הוא כי אל סודו
 שמואל א כ
 6. כי יאלץ ענף פך
 ותברר לשון ערומים
 איוס ו ט
 7. ישר לבי אמר ודעת
 שפתי ברוך מלך
 איוב ג
 8. ותקם רבקה וגערתיה
 ותרבבנה על הגמלים
 ותלכנה אחרי האיש
 ויחזק העקב את רבקה
 בראשית כ א
 9. ויחזק משה את אשתו
 ונא בני ויירבבם על
 הוחר וזעב ארצה
 מנצרים ויחזק משה את
 משה האלהים ו
 שמואל ד כ

גליון הש"ס

גמ' שהרי עקם הכתוב.
עי' מדרש רבה ר"ש פ'
אמור:

רבינו חננאל

ועוד יש משנה אחרת כי
אבר אורות הוא, דתנן
בכריתות פ"א המפלת
לאור שמונים ואחד ב"ש
פוטרין מן הקרבן וב"ה
מחייבין כ"ה פירוש ילדת
נקבה שטבלה אחרי י"ד
ושמשה נתעברה והפלה
לילי שמונים ואחד, כלומר
שלמו פ' יום ימי טוהה,
ובמוצאי' כ"ה בלילה לילי
יום פ"ה הפלה, כ"ש
פוטרין מן הקרבן על זה
הנפל יש אומרים הקרבן
שהוא מביאה על הלידה

המפלת אור לשמונים ואחד. בזכריותו צפרק קמא. דקיימא לן זאם תורת היולדת^ט מלמד שמציאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול שתביא על הלידה שלפני מלאות ועל הלידה שלאחר מלאות קרבן אחד ולא יותר תלמוד לומר זאת שאם ילדה לאחר מלאות כגון שטבלה לסוף שבועיים של נקבה ונתעברה והפילה אם תוך מלאות הפילה נפטרת בקרבן אחד ואם לאחר מלאות הפילה כבר נתחייבה בקרבן הראשון קודם לידה שניה ולבסוף מלאות של לידה שניה תביא שתי קרבנות. ואם הפילה ליל של כניסת שמונים ואחד שכבר עברה מלאות שלה אבל עדיין אינה ראויה להבאת קרבן שאין קרבן נשחט בזילה: **זים הלל מחייב.** שתי קרבנות דלמאן מלאות קרינא שיה זבית שמאי פלטרין אותה בקרבן אחד כדמפרש טעמיהו: **מאי שנא אור שמונים ואחד מיום שמונים וא'**

הלא אחם מודים לנו שאם לא הפילה הלילה והפילה למחר שחייבת אף כשפילה אור לשמונים ואחד תמחייב שהרי לכל דבר זמן היום והלילה שום: אם שיום לו לעומתו לא ישוה לו לקרבן. בתמיה. עוד ראה אחרת להדאיל ושוה לו לעומתו שער שקיעת החמה של שמונים דמיה טהורים ואם תראה לאחר שקיעת החמה דמיה טמאין כאלו היא רואה למחר ולמה לא ישוה לו אף לקרבן שכשם שאם תפיל למחר תמחייב כך תמחייב על הוולד של לילו. ותשובה בית שמאי במסכת כריתות [א] היא שנייה לא אם אמרתם ציום שמונים ואחד שכן יאמה לשעה הראויה להביא זה קרבן לפיכך נתחייבה בקרבן הראשון ושזו ארץ לידה השניה נפטרת זו תאמרו בצמלת אור לשמונים ואחד שלא יאמה מידי וולד הראשון לשעה הראויה לקרבן והדמים שאחם אומרים אינן מוכיחים שהרי הפילה מוך מלאות דמיה של לידה טמאין ופטורה מן הקרבן: אור לשלישי. לאחר כניסתו של שלישי. ה"ג גרסינן אור לשלישי ואשלמים קאי בדמידי זהו ציום וזככם יאכל וממחרת וזה שזושרפו ושלמים של שלישי יכול יהא נאכל ליל שלפניו: וצאים נאכלים ליום אחד. מודה דלמידי ציום הרבנו

פרק ראשון פסחים

۱۰

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"א מהלכות
מחוסרי כפרה הלכה ה
סמ"ג עשין ר"ח:
ב מ"י פ"י מהלכות
מעשה הקרבנות הל' ו:
ג מ"י פ"ט מהלכות
פסולי המוקדשין הלכה
ז:

ה' תשנ"ב
א"ח ס' תרמ"ט:
ז' ה' תשס"ג
טו"ז א"ח ס' תרכ"ד
סע"ף א':

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

לומר דאינו נשרף לאור
 'לויש' מוס' ד"ס. א. דכי
 נשרף דהתם לילה אחת,
 ויזכר אליהה שריפה,
 כי נמי בשלמים. ויזכר
 שאין במיאן קדשים
 רבית הפסול. מרמ"ס
 גלוס. ועין מוס' הרל"ש.
 ד דבר שלום י. מוס'
 יום. ה"ר ה"א. ה. ה. שפרו
 ואין כן המרשב שמגעו
 וזה למשוא ועיניו כיבוש
 גדים. ש. וזכ"ה
 איכא דינא בהדייהו. שס.
 שהיו בזה קראו מרכב
 חבב מרכב בהדיא
 בקרא. מוס' הרל"ש.

אם שיוה לו לטומאה. חזרו ז"ה מזה הטעם מתשובתם של ז"ש וטעמיהיה דמתניא פ"ק דכריתות (דף ט.) או לזב לרבות אור לשמונים ואחד: **תלמוד** לומר ביום. תימא אחאי אינערך עד יום תיפוק ליה דאינו נאכל אור לשלישי מדאינערך ביום^א דאי ק"ד דנאכל פטיטא דלוינה נשפלת בצותו לילה דתיפק לאכילה שריפה^ב ויש לומר דאי לאו עד יום הא לא נאכל^ג ואינערך ביום למעוטי שלא ישרף לילה של אחרי ק"ד: **שהרי** בזב קראו מרכב וכו'. מרכז ומושג אין דינו שזה דנוגע במרכז אין טעון כזוס בגדים כדמוכה צתורת כהנים ובריש מסכת כלים^ד והשתא קשה לרי"י היכי קאמר דבשאה קרוי מושג אש ר"ל אפי' אויף שיש לו קרין מרכז אף בשאה שניה הכתוב לקרות מושג לדבר דרך כבוד דהא לקמן משני משום ציעתותא דגמלא אורחא הוא אלמא לשנות הדבר ממה שהוא אין לכתוב דרך כבוד^ה ונראה לרי"י דה"פ ובשאה קראו מושג מרכזא דקרא דמושג דהכי איתא צתורת כהנים אשר היא יושבת עליו זה מושג כלי זה מרכז ליימדנו הכתוב לספר בלשון נקיה שלא כתבו צהדים כמו כז: כל

וְתָא הוּא שְׁמַע מִינָה תָא שְׁמַע ^איָאֹר שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים
שְׁחֵרִית מִתְּפַלֵּל שֶׁבַע וּמִתּוֹדָה בְּמוֹסָף מִתְּפַלֵּל שֶׁבַע
ל שֶׁבַע וּמִתּוֹדָה ^בבְּעֶרְבִית מִתְּפַלֵּל מֵעֵין שְׁמוֹנֶה עָשָׂר
מִרְ מִשּׁוּם אֲבוֹתָיו הַמִּתְּפַלֵּל שְׁמוֹנֶה עָשָׂר שְׁלִימוֹת מִפְּנֵי
הַחוּנָן הִדְעָתָא אֵלמָא אֹר אֹרְתָא הוּא שְׁמַע מִינָה תָא
אֵל לִילִי אַרְבַּעַה עָשָׂר בּוֹדֵקִין אֶת הַחֲמִיץ לְאוֹר הַנֵּר
אֵל אֵל אֵל בֵּין רַב הוֹנָא וּבֵין רַב יְהוּדָה דְּכּוּלִי עֲלֵמָא אֹר
^אמִר כִּי אֲתֵרִיָּה וּמִר כִּי אֲתֵרִיָּה בְּאַתְרֵיהּ דְּרַב הוֹנָא קְרוּ
הַיּוֹדָה קְרוּ לִילִי וְתֵנָּה דִּידָן מָאִי מַעֲמָא לֹא קִתְּנִי לִילִי
קָטָּ וְכֹדֶר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי דֹּאמֵר ר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי לְעוֹלָם
הָאֵל מִפְּנֵי ^בשְׁהָרִי עָקַם הַכְּתוּב שְׁמוֹנֶה אוֹתִיּוֹת וְלֹא הוֹצִיא
מִר ^גמִן הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אֵינָהּ
תִּשְׁעָ שְׁנֵאמֵר ^דכִּי יִהְיֶה כֶּךָ אִישׁ אִישׁ לֹא יִהְיֶה טְהוֹר
י עָשָׂר וַיִּזְוֶה דְּטְהוֹר רַב אַחָא בְּרַי עֲקָב אִמֵּר שֶׁשׁ עֲשָׂרָה
הָ הוּא בִלְתִּי טְהוֹר הוּא כִּי לֹא טְהוֹר תֵּנִיָּא דְּבִי רַבִּי
אֲדָמָה בִּלְשׁוֹן נָקִיָּה שְׁהָרִי כּוֹז קְרָאוּ מִרְכַּב וּבִאֲשֶׁה קְרָאוּ
לְשׁוֹן עֲרוּמִים וְאוֹמֵר ^הוֹדַעַת שְׁפָתַי בְּרוּר מְלָלוּ מָאִי
מִילִי בְּדִאֲוִרִיתָא אֲבָל בְּדִרְבַּנָּן לֹא תָא שְׁמַע וְאוֹמֵר
כִּי תִימָא הִנֵּי מִילִי בְּדִרְבַּנָּן אֲבָל בְּמִילִי דְּעֲלֵמָא לֹא
בְּרוּר מְלָלוּ וּבִאֲשֶׁה לֹא כְּתִיב בָּהּ מִרְכַּב וְהַכְּתִיב
וּתְרַבְּנָהּ עַל הַגְּמָלִים הֵתָם מִשּׁוּם בִּיעֲתוּתָא דְּגִמְלִים
קָח מִשָּׁה אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֵת בְּנָיו וַיִּרְכִּבֵם עַל הַחֲמֹר הֵתָם
מִשּׁוּם

הנותר והנותר עד יום צעוד. שהוא יום ממחרת אכול ולא משתחשך: **מ** צ [שם] והנותר ממנו עד צקר באש תשרפו: **אף כאלן.** זמן אכילתו כלה שי באש ישרף. כאלן לא נאמר עד יום אלא ביום משום דהא קרא לילה וקרא לעיל בקדושים תהיו: **באפרים** דרב הונא קרי. לאורמא לעילא קא מיהדר שמואל ודרך נקיי הדעת לכפר בלשון נקיה: **ד** צר ללמא אפרמא ומיהו שמעינן מינה לשון כחמים לחור אחר לשון אף שמואל אפרמא עקס הטמאה חמש אפרמא וכו' אשר איננה טעורה ד דוכמא ללמד לחור על לשון נקיה: **אשר לא יהיה טעור.** הוה טעשע שהרי שמים עשרה ים וטמא אינו אלא שלש: **ו' דטעור.** דהא ים י"ו אפרמא: **צו.** כחצי (ויקרא טו) וכל המרכב אשר ירכב ובאשה פיסוקו רגלים באשה ואע"פ שהמרכב והמושב שוין בשניהם: **ושפח** ממה לו ואומר הא נפקא ליה מקמא: **ה"ק וכו' סימא ה"מ בדאורייתא.** אף אין להקפיד על לשון: **ס"ט ושפח לשון ערומים.** שמענו שהערומים שפול אורחא דאשה לרבו כד' שמהא מוזקת צו בידים ורגלים: **משום**

ישירו אותן (ה) [ובלילה ותחת שיריהן תיכף תלכסור אכילתן], תלך ותרב ביום השלישי באש.
 י"מ אורח הוא ש"מ. ועוד ת"א שר"י הכפופים מתפלל שבע ומתודה שבע ורבו. ודע
 תלך תרבע שש בדיקתא דאז החמך ואור הגז, וכן אור זרחתה הוא שבע מילה. ודע
 לישנא מעילא, כלומר לא עבי למחנא אש חשן, אלא קראו לשחן אש, כהנהגה דלך קרן לו
 לא יוציא אש ברגל מגמגמ שיהיה עולה הכחוש שמונת אצותיה, ונשמך אמן בבכורא אש
 ואכל כה המסאה ה' דר' לו, ומפני מה הוסיף שמונה אצותיה שמוש לא להחזיר
 להתרחק מכל רב מגונה. ודבריה רב פפא ורבינא רבא אכןנו הוא ופשוטין. **ב**בז
 אשר ירכב עליו דוב שימא. ובאשה תימא. וכל אשר שכל עליו שימא. ומפני מה לא הוסיף
 הפסוק ורבינא, והוא דבר גנאי באשה הזכרת פסוק רגליה במקום שאפשר לו הדבר להחזירנה
 בלילה וירכבה בו, ודאז שמוש דאש שמתיחא וסורכר דאש ישיבש של חפז, **א** אפס של
 חפז וירכבה בו, ודאז שמוש דאש שמתיחא וסורכר דאש ישיבש של חפז, **א** אפס של

יְבִינוּ חֲנָאֵל (המשך)

ונשחטין ובלילה ומחר, כיון שחשך נאסר ואכילתן הייתי אומר ביום שרף, ולא בלילה. שם דתנא דבי שמואל קרי ללילה אור, ואמרין לא גיגא תנורא, וכדאמרין טהורה שהן י"ג אותיות, טומאה. ש"מ כי כן הדין בבב, שנאמר. וכל המרכב שהן ששה, אבל מרכבת ה' רכובה, אין עליו כלום.

א"ת נתייביתן ה'היה רבא דמה שהיה מקדוש חיוב עליה אותו יורבין פירשטוס דה הקרבן
 א"ת הוא חשוק, הלאם א"ת רבא דמה ש"ה לילי פ"ה דה נידה הלאם דה סטור, הנהגה הלאה
 תליל פ"ה א"ת ורביהי א"ת פ"ה שוין לטומאה נידה הלאם ב"ת ביום ב"ת בליל, ב"ת א"ת פ"ה
 ובשם שחיבת קרבן ש"ת בפמלת פ"ה א"ת שחיבת קרבן ש"ת ומה שפמלת לילי פ"ה, ומדקאמרי
 ש"מ א"ת אוראת א"ת פ"ה, ועוד מ"ת תנאי יכול א"ת ומה שהטמא נאכל א"ת ש"ת שיש
 א"ת ויהנה משרב הלאם ה"ה השלישי נאכל ש"ת, לומר, ביום אהה שורפו פ"ה אהה
 הוא ש"ת, ואעפ"י דה פסוקה ה"ה א"ת אנו מפרשים ראש ב"ת, הנהגה נאכלת ב"ת א"ת
 ש"ת, שנאמר ובשר ב"ת תודת שלמיז ב"ת קרבנו יאכל א"ת יניח ממנו דה תודת נהלא
 בקרבן שהוא ח"ת לאחילה, לומר עכשיו שנאמר באחילה ה"ה שרפתה, תודת ובחיס אכלין
 ויבאקביל ש"ת ל"ת ויהי א"ת, שנאמר ב"ת הקרבן א"ת ובחיל א"ת מותרת, אכלין ב"ת